

Medeja u izvedbi kazališta Teatro Patologico

Zagrebačko kazalište mladih

Zagreb, 21. veljače 2024.

Zagrebačko kazalište mladih u suradnji s Talijanskim institutom za kulturu ugostilo je 21. veljače 2024. godine predstavu *Medeja* Teatro Patologico. Samo kazalište djeluje u Rimu, a specifičnost mu je da u svoj rad uključuje mlade s poteškoćama. Predstava je izvedena na talijanskom jeziku, uz izvedbu pojedinih stihova na starogrčkom jeziku, te su je pratili titlovi na hrvatskom jeziku. Adaptaciju *Medeje* pripremio je redatelj Dario D'Ambrosi i Teatro Patologico u suradnji sa Sveučilištem Tor Vergata u Rimu. Ovaj projekt nastao je kao plod prvog sveučilišnog kolegija u svijetu pod nazivom „Integrirano kazalište emocija za mlade s mentalnim i tjelesnim teškoćama”.

U predstavi glumi nekoliko profesionalnih glumaca (*Medeja* – Almerica Schiavo, *Jason* – Paolo Vaselli, *Kreont* – Dario D'Ambrosi), koje prati kor mladih s poteškoćama. Sama scenografija na prvi pogled djelovala je vrlo jednostavno (pozornica je bila oblijepljena velikim papirima bijele boje), pomalo prazno i

Ansambl predstave *Medeja* (snimila: Ariana Stepinac)

dosadno, dok je kor bio odjeven u sivu odjeću. Vizualno se predstava pojačavala unošenjem crvene boje (pojavom krvi) koja unosi promjenu u bjelinu. Početna vizualna jednostavnost transformirala se u jasan kontrast crvene i bijele boje s primjesama sive. Članovi kora držali su štapove kojima su često ritmički udarali u pod, pri tome proizvodeći snažne zvukove. Time su djelovali zastrašujuće, donoseći slutnju neke zle kobi i patnje. U predstavi se ne pojavljuje Egej niti se spominje utočište koje je ponudio Medeji. Zanimljivo rješenje bilo je i ubojstvo Medejine djece. Iza scene upaljeno je veliko svjetlo, a publika na bijelom papiru vidi sjenu žene koja u pozadini ubija svoju djecu. Jazon upečatljivo bespomoćno kleči pred sjenom svoje žene ubojice. S pozicije moći pada u bezdan svoje nemoći. Samo ubojstvo djece ne vidimo direktno, ali ga zato osjećamo. Predstava djeluje jednostavno, moćno i katarzično.

Nisam ranije razmišljao je li moguće uključiti mlade s poteškoćama u kazališnu predstavu, no ovi mladi ljudi ugodno su me iznenadili. Premda nisu uvelike verbalno pridonijeli samoj izvedbi, unijeli su značajnu crtu dramatičnosti same radnje i pokazali kako riječi ponekad nisu važne. Dirljivo je bilo vidjeti koliko im znači sudjelovanje u ovakvom projektu, te koliko su se srčano u njega dali. Rad kazališta Teatro Patologico odličan je primjer kako se može raditi s mladima s poteškoćama, te predstavlja pravi primjer inkluzije. I sam je redatelj na kraju, u obraćanju publici, naglasio da su „oni u Italiji shvatili da te ljude treba iz institucija uvesti u život i kreativno ih integrirati.” Ovakva inkluzija zaista zaslužuje svaku pohvalu. Izrazi radosti na licima mladih na kraju predstave rekle su nam sve o snazi ljubavi i prihvaćanja.

Ivan Hrbud